

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 21. října 2009 (22.10)
(OR. en)**

**Interinstitucionální spis:
2009/0050 (CNS)**

14801/09

LIMITE

**DROIPEN 134
MIGR 101**

POZNÁMKA

Odesílatel: Předsednictví

Příjemce: Rada

Č. předchozího
dokumentu: 14602/09 DROIPEN 127 MIGR 100

Předmět: Návrh rámcového rozhodnutí Rady o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterým se zrušuje rámcové rozhodnutí 2002/629/SVV
- aktuální stav / nedořešené otázky

I. ÚVOD

1. Návrh rámcového rozhodnutí Rady o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterým se zrušuje rámcové rozhodnutí 2002/629/SVV byl předložen Komisi dne 26. března 2009.
2. Výbor stálých zástupců znění návrhu dvakrát přezkoumal, a to ve dnech 14. a 21. října, a vyřešil většinu zbývajících otázek. Téměř všechny výhrady již byly staženy, s výjimkou výhrad parlamentního přezkumu.

3. DK, DE, IE, FR, SI, NL, SE a UK mají k návrhu výhradu parlamentního přezkumu a PT vneslo výhradu obecného přezkumu. Kromě toho mají některé delegace výhrady k několika konkrétním článkům či odstavcům; tyto výhrady jsou uvedeny v poznámkách pod čarou ve znění obsaženém v příloze.
4. Rada vyzvala dopisem ze dne 21. dubna 2009 Evropský parlament, aby vydal své stanovisko.

II. OTÁZKY POSTOUPENÉ Radě

Rada se s ohledem na výše uvedené skutečnosti vyzývá, aby:

- **vzala na vědomí** aktuální stav návrhu
- **projednala a vyřešila** zbývající otázky ohledně článků 3 a 8 uvedených v příloze, a to s cílem dosáhnout obecného přístupu na zasedání Rady ve složení pro spravedlnost a vnitřní věci dne 30. listopadu 2009.

A. Sankce (článek 3)

Tento bod byl od počátku jednání v pracovní skupině jedním z hlavních diskutovaných bodů. Několik členských států vyjádřila zásadní námitky ohledně přání Komise zvýšit úroveň sankce v souvislosti s odst. 2 písm. a) a b) z deseti na dvanáct let.

Jeden členský stát Komisi podporuje, neboť považuje za důležité sankci u nejzávažnějších případů zvýšit a tak vyslat jasný politický signál.

S ohledem na značné obavy ze strany mnoha delegací, pokud jde o výši sankce navrhovanou Komisí, a na dosavadní podporu pouze jedné delegace Rada navrhuje, aby znění zůstalo beze změny a výše sankce u nejzávažnějších případů tak byla stanovena na deset let.

Rada se vyzývá, aby znění uvedeného článku přijala beze změny.

B. Soudní příslušnost (článek 8)

Jedna delegace má výhradu k čl. 8 odst. 1 písm. b) týkajícímu se stanovení soudní příslušnosti podle státní příslušnosti pachatele.

Rada se vyzývá, aby přijala stávající znění čl. 8 odst. 1 písm. b), kterým se rozšiřuje oblast působnosti stávajícího rámcového rozhodnutí, a zahrnula tak možnost trestního stíhání vlastních státních příslušníků za trestné činy spáchané v zahraničí.

Jiná delegace si ponechala výhradu k vypuštění odstavce rozšiřujícího oblast působnosti nedávno dohodnutého rámcového rozhodnutí o „předcházení kompetenčním sporům v trestním řízení a jejich řešení“ a zdůraznila, že závažnost trestného činu a jeho přeshraniční aspekt toto rozšíření opravňují.

S ohledem na zásadní nesouhlas většiny delegací s rozšířením oblasti působnosti nedávno dohodnutého horizontálního nástroje předsednictví navrhuje takový odstavec nezahrnout.

C. Další otázky

Radové pro spravedlnost a vnitřní věci se vyzvou, aby náležitě posoudili definici v čl. 1 odst. 3, čl. 13 odst. 3 písm. e) a v článku 16.

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na článek 29, čl. 31 odst. 1 písm. e)
a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu¹,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Obchodování s lidmi je závažný trestný čin, který je často páčán v rámci organizované trestné činnosti, a představuje hrubé porušení lidských práv.

(2) Evropská unie je odhodlána obchodování s lidmi předcházet, bojovat proti němu a chránit práva obětí tohoto obchodování. Za tímto účelem bylo přijato rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV ze dne 19. července 2002 o boji proti obchodování s lidmi² a Plán EU týkající se osvědčených postupů, norem a způsobů práce pro boj proti obchodu s lidmi a jeho předcházení (2005/C 311/01)³.

(3) Toto rámcové rozhodnutí zaujímá k boji proti obchodování s lidmi integrovaný a ucelený přístup. Hlavním cílem tohoto rámcového rozhodnutí je důslednější prevence, [...] trestní stíhání obchodování s lidmi, jakož i ochrana práv obětí. Děti jsou zranitelnější, a hrozí u nich tudíž větší riziko, že se stanou oběťmi obchodování s lidmi. Všechna ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí by měla být v souladu s Úmluvou Organizace spojených národů o právech dítěte z roku 1989⁴ uplatňována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte.

¹ Úř. věst. C , , s. .

² Úř. věst. L 203, 1.8.2002, s. 1.

³ Úř. věst. C 311, 9.12.2005, s. 1.

⁴ Úmluva Organizace spojených národů o právech dítěte, přijata a otevřena k podpisu, ratifikaci a přistoupení na základě rezoluce Valného shromáždění OSN 44/25 ze dne 20. listopadu 1989.

(4) Protokol Organizace spojených národů o prevenci, potlačování a trestání obchodování s lidmi, zejména se ženami a dětmi, doplňující Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu z roku 2000¹, a Úmluva Rady Evropy o opatřeních proti obchodování s lidmi z roku 2005² představují zásadní kroky v rámci procesu posilování mezinárodní spolupráce při boji proti obchodování s lidmi.

(5) S cílem reagovat na aktuální vývoj v souvislosti s obchodováním s lidmi pracuje toto rámcové rozhodnutí s širším pojetím toho, co by mělo být považováno za obchodování s lidmi, než rámcové rozhodnutí 2002/629/SVV, a zahrnuje tak další formy vykořisťování.

V souvislosti s tímto rámcovým rozhodnutím by mělo být nucené žebření považováno za formu nucené práce nebo služby ve smyslu definice uvedené v Úmluvě Mezinárodní organizace práce č. 29 o nucené nebo povinné práci ze dne 29. června 1930. Využívání jiných osob k žebření tak do rozsahu definice pojmu obchodování s lidmi spadá pouze v případě, že se tato činnost vyznačuje všemi rysy příznačnými pro nucenou práci či služby. V souladu s příslušnou judikaturou by měla být platnost případného souhlasu s vykonáváním takové služby posuzována na individuálním základě. Pokud se však jedná o dítě, neměl by být případný souhlas nikdy považován za platný.

Výraz „využívání k trestné činnosti“ by měl být chápán jako využívání jiných osob k páčání mimo jiné kapesních krádeží, drobných krádeží v obchodech a dalších podobných činnostech, které podléhají trestním sankcím a představují způsob finančního obohacení.

Tato definice se vztahuje i na obchodování s lidmi za účelem odebrání orgánů, které může být spojeno s obchodováním s orgány a představuje závažné porušení lidské důstojnosti a tělesné integrity.

¹ Protokol Organizace spojených národů o prevenci, potlačování a trestání obchodování s lidmi, zejména se ženami a dětmi, doplňující Úmluvu OSN proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, sepsanou v Palermu v roce 2000.

² Úmluva Rady Evropy o opatřeních proti obchodování s lidmi, sepsaná ve Varšavě, 16. 5. 2005, řada smluv Rady Evropy č. 197.

(6) Výše sankcí v tomto rámcovém rozhodnutí je výrazem rostoucího znepokojení členských států v souvislosti s vývojem týkajícím se obchodování s lidmi. Vzhledem k závažnosti tohoto trestného činu by sankce tudíž měly být účinné, odrazující a přiměřené. Pokud je v tomto rámcovém rozhodnutí odkaz na předávání, je třeba takový odkaz vykládat v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy. Pokud se jedná o obzvláště závažný trestný čin, např. pokud jím byl ohrožen život oběti, byl spáchán za užití hrubého násilí nebo byl spáchán na oběti, která byla obzvláště zranitelná, například na dítěti, je tuto skutečnost třeba zohlednit přísnějšími sankcemi.

(7) Obětím obchodování s lidmi by měla být v souladu se základními zásadami právních systémů příslušných členských států poskytnuta ochrana před trestním stíháním nebo trestem za trestnou činnost, jako je používání falešných dokladů či trestné činy podle právních předpisů týkajících se prostituce či přistěhovalectví, kterou byly tyto osoby přinuceny spáchat v přímém důsledku toho, že byly oběťmi obchodování s lidmi. Cílem takové ochrany je zabezpečit lidská práva obětí, zabránit dalšímu poškození oběti a podporovat oběti v tom, aby se účastnily trestního řízení proti pachatelům jako svědci. Toto zabezpečení nevylučuje trestní stíhání a trest za trestné činy, které osoba svévolně spáchala nebo se jich účastnila.

(8) V zájmu zajištění úspěšného vyšetřování a trestního stíhání trestných činů obchodování s lidmi by měly být pracovníkům odpovědným za vyšetřování a trestní stíhání těchto trestných činů dány k dispozici nástroje, které se používají k vyšetřování případů organizované trestné činnosti nebo jiných případů závažné trestné činnosti, k nimž může patřit např. odposlech, sledování včetně elektronického sledování, monitorování bankovních účtů či jiné finanční vyšetřování.

(9) Zatímco směrnice 2004/81/ES¹ upravuje pravidla pro vydávání povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi, a směrnice 2004/38/ES² upravuje výkon práva občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, včetně ochrany před vyhoštěním, toto rámcové rozhodnutí stanoví zvláštní ochranná opatření pro všechny oběti obchodování s lidmi. Toto rámcové rozhodnutí se tudíž nezabývá podmínkami jejich pobytu na území členských států ani dalšími otázkami spadajícími do pravomoci Společenství.

(10) Obětím obchodování s lidmi musí být umožněno účinné vykonávání jejich práv. Před trestním řízením, v jeho průběhu a přiměřenou dobu po jeho skončení by proto oběti měly mít k dispozici pomoc a podporu. Poskytovaná pomoc a podpora by měla zahrnovat alespoň minimální soubor opatření nutných k tomu, aby obětím umožnila zotavit se a těmto obchodníkům s lidmi uniknout. Praktické provádění daných opatření by mělo probíhat na základě individuálního posouzení v souladu s vnitrostátními postupy a mělo by zohlednit podmínky a potřeby dotčených osob.

Takové osobě by se měla pomoc a podpora poskytnout, jakmile vznikne důvodné podezření, že může být obětí obchodování s lidmi, a bez ohledu na její ochotu nebo neochotu vystupovat jako svědek.

Pomoc by se měla poskytovat bezpodmínečně do doby, než příslušné orgány dojdou ke konečnému rozhodnutí s ohledem na lhůtu na rozmyšlení a povolení k pobytu, nebo jinak uznají, že uvedená osoba je obětí obchodování s lidmi. V případě, že po identifikaci nebo po uplynutí lhůty na rozmyšlení není dotčená osoba považována za oprávněnou k získání povolení k pobytu nebo nemá v dané zemi důvod k zákonnému pobytu na základě jiného postupu, není příslušný členský stát nadále povinen poskytovat této osobě pomoc a podporu za základě uvedeného rámcového rozhodnutí.

¹ Úř. věst. L 261, 6.8.2004. s. 19.

² Úř. věst. L 158, 30.4.2004. s. 77.

Pomoc a podpora by měla být v případě potřeby i nadále poskytována ještě odpovídající dobu po trestním řízení, pokud jde o okolnosti, jako je probíhající léčba související s vážnými tělesnými nebo psychickými následky trestného činu, nebo je-li ohrožena bezpečnost oběti z důvodu její výpovědi během trestního řízení.

(11) Práva obětí v trestním řízení, včetně práva na ochranu a odškodnění, jsou stanovena v rámcovém rozhodnutí Rady ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení (2001/220/SVV). Kromě toho by se měl obětem obchodování s lidmi poskytnout přístup k právnímu poradenství a k právnímu zastoupení, a to mimo jiné i za účelem požadování odškodného. Právní poradenství má obětem umožnit přístup k informacím a získání poradenství o různých možnostech, které mají. Právní poradenství a právní zastoupení by mělo být poskytováno bezplatně, a to alespoň v případě, že oběť nemá dostatečné finanční prostředky, způsobem, který je v souladu s vnitrostátními postupy členských států. Zejména u dětských obětí je nepravděpodobné, že by tyto prostředky měly, a proto by ve skutečnosti mělo být právní poradenství a právní zastoupení v jejich případě zdarma. Dále by na základě individuálního hodnocení rizika, prováděného podle vnitrostátních postupů, měla být obětem poskytnuta ochrana před odplatou, před zastrašováním a před rizikem, že se znovu stanou obětí obchodování s lidmi.

(12) Obětem obchodování s lidmi, jež nesou následky zneužívání a ponižujícího zacházení, které je s trestným činem obchodování s lidmi běžně spojeno, jako je sexuální vykořisťování, znásilnění, praktiky podobné otroctví či odebrání orgánů, by měla být poskytována ochrana před druhotným poškozením a dalším traumatem v průběhu trestního řízení. Za tímto účelem by se mělo obětem obchodování s lidmi při vyšetřování a trestním řízení dostávat odpovídajícího zacházení na základě individuálních potřeb každé z obětí. Při individuální posouzení potřeb by se měly brát v úvahu okolnosti, jako je věk, těhotenství, zdravotní stav, zdravotní postižení nebo jiné osobní okolnosti, jakož i tělesné a psychické následky trestné činnosti, již byla daná osoba obětí. O tom, zda se obětem obchodování s lidmi tohoto odpovídajícího zacházení dostane a jakým způsobem, bude rozhodnuto případ od případu na základě vnitrostátních právních předpisů, pravidel pro soudní rozhodování, soudní praxe či pokynů pro práci soudů.

(13) Každý členský stát by měl zajistit, aby kromě opatření dostupných všem obětem obchodování s lidmi byla k dispozici i zvláštní opatření na pomoc dětským obětem a na jejich podporu a ochranu. Ta by v souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte měla být poskytována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte.

Není-li s jistotou znám věk osoby, která je obětí obchodování s lidmi a existují-li důvody k domněnce, že se jedná o osobu mladší 18 let, měla být považována za dítě a měla by jí být okamžitě poskytnuta pomoc, podpora a ochrana. Opatření na pomoc a ochranu dětským obětem by měla usilovat o tělesné a psychosociální zotavení obětí a o nalezení trvalého řešení pro danou osobu. Jelikož jsou dětské oběti obchodování s lidmi obzvláště zranitelné, měla být k dispozici další ochranná opatření na jejich ochranu v průběhu výslechů při vyšetřování a trestním řízení.

(14) Každý členský stát by měl zavést a posílit politiky pro prevenci obchodování s lidmi, včetně opatření na snížení poptávky, která podporuje všechny formy vykořisťování, a to prostřednictvím výzkumu, šíření informací, zvyšování informovanosti a vzdělávání. Při takových iniciativách by měl každý členský stát vycházet z hlediska rovnosti žen a mužů a dbát na dodržování práv dětí.

(15) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/52/ES ze dne 18. června 2009 o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí¹ zavádí tresty pro zaměstnavatele neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, kteří sice nebyli obviněni či usvědčeni z obchodování s lidmi, ale využívají práce nebo služeb osoby, o které je jim známo, že je obětí obchodování s lidmi. Kromě toho by členské státy měly zvážit možnost ukládat sankce uživatelům jakýchkoli služeb poskytovaných osobou, o které je jim známo, že je obětí obchodování s lidmi. Takováto další kriminalizace by se mohla týkat i zaměstnavatelů oprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a zaměstnavatelů občanů EU, jakož i osob zakupujících sexuální služby od obětí obchodování s lidmi, bez ohledu na jejich státní příslušnost.

¹ Úř. věst. L 126, 30.6.2009. s. 24.

(16) Členské státy by měly, způsobem, který považují za vhodný v souladu s jejich vnitřní organizací a s přihlédnutím k potřebě minimální struktury s konkrétními úkoly, zřídit vnitrostátní systémy sledování, jako jsou například národní zpravodajové nebo rovnocenné mechanismy, za účelem posuzování trendů v obchodování s lidmi, měření výsledků opatření na boj proti němu a poskytování pravidelných zpráv příslušným vnitrostátním orgánům.

(17) Vzhledem k tomu, že cíle sledovaného tímto rámcovým rozhodnutím, tedy bojovat proti obchodování s lidmi, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států samotných, a z důvodu jeho rozsahu a účinků ho proto může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 2 Smlouvy o Evropské unii a podle článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality podle článku 5 Smlouvy o ES nepřekročí toto rámcové rozhodnutí rámec toho, co je nezbytné pro dosažení uvedeného cíle.

(18) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a dodržuje zásady uznané především Listinou základních práv Evropské unie, zejména lidskou důstojnost, zákaz otroctví, nucené práce a obchodování s lidmi, zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, práva dětí, právo na svobodu a bezpečnost, svobodu projevu a právo na informace, ochranu osobních údajů, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces a zásadu zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů. Cílem tohoto rámcového rozhodnutí je především zajistit úplné dodržování uvedených práv a zásad,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

Trestné činy spojené s obchodováním s lidmi

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k tomu, aby bylo možné jako trestný čin trestat tato úmyslná jednání:
najímaní, převoz, převod, ukrývání nebo příjem osob, včetně výměny či předání kontroly nad těmito osobami, za použití hrozeb či síly nebo jiných forem nátlaku, únosu, podvodu, klamu, zneužití moci či zranitelného postavení nebo poskytnutím či obdržením platby či výhod s cílem získat souhlas osoby, jež má kontrolu nad jinou osobou, za účelem vykořisťování.
2. Zranitelným postavením je takové postavení, v němž osoba nemá jinou skutečnou nebo přijatelnou možnost, než podvolit se zneužívání.
3. Vykořisťování zahrnuje přinejmenším využívání jiných osob k prostituci nebo jiné formy pohlavního vykořisťování, nucenou práci nebo služby, včetně žebrání¹, otroctví či praktiky podobné otroctví, nevolnictví nebo využívání jiných osob k trestné činnosti² či odebrání orgánů³.
4. Souhlas oběti obchodování s lidmi s vykořisťováním, ať už zamýšleným či skutečným, je nepodstatný, pokud bylo použito kteréhokoli ze způsobů uvedených v odstavci 1.
5. Pokud se jednání uvedené v odstavci 1 týká dítěte, je postihováno jako obchodování s lidmi i tehdy, nebylo-li použito žádného ze způsobů uvedených v odstavci 1.
6. Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se za „dítě“ považuje osoba mladší 18 let.

¹ DE má podstatnou výhradu.

² DE má podstatnou výhradu.

³ DE má podstatnou výhradu.

Článek 2

Návod, pomoc a pokus

Každý členský stát přijme opatření nezbytná k tomu, aby návod, pomoc či pokus o spáchání trestného činu uvedeného v odstavci 1 bylo možné trestat jako trestný čin.

Článek 3

Sankce

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření k zajištění toho, aby bylo možné za trestné činy uvedené v článku 1 uložit sankce s horní hranicí trestu odnětí svobody ve výši nejméně pěti až deseti let.
2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby bylo možné za trestné činy uvedené v článku 1 uložit sankce s horní hranicí trestu odnětí svobody ve výši nejméně deseti let¹, pokud k němu došlo za těchto okolností:
 - a) trestným činem došlo úmyslně nebo v důsledku hrubé nedbalosti k ohrožení života oběti;
 - b) trestný čin byl spáchán za užití hrubého násilí nebo jím byla oběti způsobena obzvláště závažná újma;
 - c) trestný čin byl spáchán na osobě, která je zvláště zranitelná, což v kontextu tohoto rámcového rozhodnutí zahrnuje přinejmenším všechny dětské oběti²;
 - d) trestný čin byl spáchán v rámci zločinného spolčení ve smyslu rámcového rozhodnutí 2008/841/SVV³.

¹ NL a Komise upřednostňují, aby za trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) bylo stanoveno dvanáct let odnětí svobody.

² DE má podstatnou výhradu k odst. 2 písm. c). Komise vyjádřila podstatnou výhradu k omezení povinnosti stanovit přitěžující okolnosti pouze v případě dětí.

³ Úř. věst. L 300, 11.11.2008. s. 42.

3. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby bylo možné za trestné činy uvedené v článku 2 uložit účinné, přiměřené a odrazující trestní sankce, což může mít za následek předání.
4. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby skutečnost, že trestný čin spáchal veřejný činitel při výkonu svých povinností, byla považována za přitěžující okolnost.

Článek 4

Odpovědnost právnických osob

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými za trestné činy uvedené v člancích 1 a 2 spáchané v jejich prospěch osobou jednající samostatně nebo jako člen orgánu dotyčné právnické osoby, která v rámci této právnické osoby působí ve vedoucím postavení na základě
 - a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;
 - b) pravomoci činit rozhodnutí jménem této právnické osoby nebo
 - c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.
2. Členské státy rovněž zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými v případě, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání trestného činu uvedeného v člancích 1 a 2 ve prospěch dané právnické osoby osobou jí podřízenou.
3. Odpovědnost právnických osob podle odstavců 1 a 2 nevylučuje trestní řízení proti fyzickým osobám, které jsou pachateli, návodci či pomocníky u trestného činu uvedeného v člancích 1 a 2.

4. Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se za právnickou osobu považuje jakýkoli subjekt, který má podle příslušné právní úpravy právní subjektivitu, s výjimkou států nebo veřejných subjektů při výkonu státní moci a s výjimkou veřejných mezinárodních organizací.

Článek 5

Sankce ukládané právnickým osobám

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby právnické osobě odpovědné podle čl. 4 odst. 1 a 2 bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující sankce, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy, a mohou zahrnovat i jiné sankce, například:
- a) zbavení oprávnění pobírat veřejné výhody nebo podpory;
 - b) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodní činnosti;
 - c) uložení soudního dohledu;
 - d) její zrušení rozhodnutím soudu;
 - e) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven použitých ke spáchání trestného činu.

Článek 6

Nezahájení trestního stíhání obětí a neukládání trestů obětem

Každý členský stát v souladu se základními zásadami svého právního systému umožní, aby oběti obchodování s lidmi nebyly trestně stíhány nebo aby jim nebyly ukládány tresty za jejich účast na trestné činnosti, kterou byly přinuceny spáchat v přímém důsledku toho, že byly oběťmi kteréhokoli z jednání podle článku 1.

Článek 7

Vyšetřování a trestní stíhání

1. Každý členský stát zajistí, aby vyšetřování nebo stíhání trestných činů podle článků 1 a 2 nebylo podmíněno podáním oznámení nebo obvinění ze strany obětí a aby se v trestním řízení mohlo pokračovat i tehdy, pokud oběť svou výpověď stáhla.
2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k tomu, aby v případě, že to vyžaduje závažnost či povaha trestného činu, bylo možné trestně stíhat trestné činy podle článků 1 a 2 dostatečně dlouhou dobu poté, co oběť dosáhla zletilosti.
3. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby osoby, útvary a služby odpovědné za vyšetřování nebo trestní stíhání trestných činů podle článků 1 a 2 byly odpovídajícím způsobem vyškoleny.
4. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby osoby, útvary a služby odpovědné za vyšetřování nebo trestní stíhání trestných činů podle článků 1 a 2 měly k dispozici účinné nástroje, jako jsou například ty, které se používají v případě organizované trestné činnosti nebo jiných případů závažné trestné činnosti.

Článek 8¹

Soudní příslušnost

1. Každý členský přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby se jeho soudní příslušnost vztahovala na trestné činy uvedené v člancích 1 a 2 a spáchané

¹ UK má výhradu k celému článku kvůli odkazu na státní příslušníky v odst. 1 písm. b).
BE vznesla výhradu k vypuštění ustanovení o kompetenčních sporech.

- a) zcela nebo částečně na jeho území nebo
 - b) pachatelem, který je státním příslušníkem tohoto státu nebo má místo obvyklého pobytu na jeho území nebo
 - c) na jeho státním příslušníkovi nebo na osobě, která má místo obvyklého pobytu na jeho území nebo
 - d) ve prospěch právnické osoby usazené na jeho území.
2. Členský stát může rozhodnout, že pokud jsou trestné činy spáchány pachatelem, který má místo obvyklého pobytu na jeho území, nepoužije pravidla pro stanovení soudní příslušnosti podle odst. 1 písm. b) nebo je použije pouze v určitých případech nebo za určitých okolností, a že pokud jsou trestné činy spáchány mimo jeho území, nepoužije pravidla pro stanovení soudní příslušnosti podle odst. 1 písm. c) a d) nebo je použije pouze v určitých případech nebo za určitých okolností.
3. Pokud jde o odst. 1 písm. b), při trestním stíhání trestného činu uvedeného v člancích 1 a 2 a spáchaného mimo území dotčeného členského státu přijme každý členský stát s výhradou použití odstavce 2 nezbytná opatření, aby zajistil, že stanovení jeho soudní příslušnosti nepodléhá podmínce:
- a) že takové jednání je trestným činem ve státě, v němž bylo spácháno nebo
 - b) že trestní stíhání lze zahájit pouze na základě oznámení učiněného obětí v místě, kde byl trestný čin spáchán, nebo na základě oznámení státu, na jehož území byl trestný čin spáchán.
4. Členské státy vyrozumí příslušným způsobem generální sekretariát Rady a Komisi o tom, v jakých případech se rozhodnou použít odstavec 2, a případně uvedou, v jakých konkrétních případech či za jakých okolností se toto rozhodnutí použije.

Článek 9

Ochrana a podpora obětí obchodování s lidmi

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby před trestním řízením, v jeho průběhu a přiměřenou dobu po jeho skončení byla obětem poskytnuta pomoc a podpora s cílem umožnit jim vykonávat práva stanovená v rámcovém rozhodnutí 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení a v tomto rámcovém rozhodnutí.
2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby byla dané osobě poskytnuta pomoc a podpora, jakmile příslušné orgány získají dostatečně odůvodněné podezření, že je možné, že se stala obětí trestného činu uvedeného v člancích 1 a 2.
3. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k tomu, aby ve spolupráci s příslušnými organizacemi pro pomoc obětem vytvořil vhodné mechanismy umožňující urychleně určovat oběti a poskytovat jim pomoc a podporu.
4. Opatření na pomoc obětem a jejich podporu uvedená v odstavcích 1 a 2 zahrnují alespoň takovou životní úroveň, která obětem zajistí existenci, za pomoci takových opatření, jako je vhodné a bezpečné ubytování a hmotnou pomoc, nezbytnou lékařskou péči včetně psychologické pomoci, poradenství a poskytování informací a v případě potřeby přístup k překladatelským a tlumočnickým službám. Členské státy poskytují péči obětem se zvláštními potřebami.

Článek 10

Ochrana obětí obchodování s lidmi při vyšetřování a trestním řízení

1. Opatření na pomoc obětem uvedená v tomto článku se uplatňují spolu s právy stanovenými v rámcovém rozhodnutí 2001/220/SVV.

2. Každý členský stát zajistí, aby oběti obchodování s lidmi měly přístup k právnímu poradenství a v souladu s úlohou oběti v příslušném justičním systému rovněž k právnímu zastoupení, a to mimo jiné za účelem požadování odškodného. V případě, že oběť nemá dostatečné finanční prostředky, je právní poradenství a právní zastoupení poskytováno bezplatně.
3. Aniž jsou dotčena práva obhajoby, každý členský stát v případě, že je to v souladu se základními zásadami jeho právního systému a že je to vhodné, umožní, aby totožnost oběti obchodování s lidmi v postavení svědka zůstala utajena¹.
4. Každý členský stát zajistí, aby obětí obchodování s lidmi byla na základě individuálního hodnocení rizika, mimo jiné poskytnutím náležité ochrany, a aby oběti měly v případě potřeby a v souladu s podmínkami stanovenými ve vnitrostátních právních předpisech nebo postupech přístup k programům na ochranu svědků.
5. Aniž jsou dotčena práva obhajoby a v souladu s individuálním posouzením osobní situace oběti provedeným příslušnými orgány, každý členský stát zajistí, aby se obětí obchodování s lidmi dostalo zvláštního zacházení s cílem předejít jejich druhotnému poškození tak, že se v největší možné míře a v souladu s podmínkami stanovenými vnitrostátními právními předpisy, jakož i s pravidly pro soudní rozhodování, soudní praxi či pokyny pro práci soudů, zamezí:
 - a) zbytečně opakovaným výslechům během vyšetřování, trestního stíhání a soudu;
 - b) vizuálnímu kontaktu mezi oběťmi a pachateli mimo jiné během podávání výpovědi, například výslechů a křížových výslechů, a to pomocí odpovídajících prostředků, včetně použití vhodných komunikačních technologií;
 - c) tomu, aby oběť vypovídala při veřejném soudním zasedání;
 - d) zbytečným dotazům na soukromý život.

¹ Při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učiní IT jednostranné prohlášení o tom, že anonymní svědectví odporuje zásadám její ústavy.

Článek 11

Obecná ustanovení o opatřeních na pomoc dětským obětem obchodování s lidmi, jejich podporu a ochranu

1. Dětským obětem obchodování s lidmi je poskytována pomoc, podpora a ochrana s přihlédnutím k nejlepším zájmům dítěte.
2. Každý členský stát zajistí, aby osoba, která se stala obětí obchodování s lidmi a jejíž věk není znám a u níž existují důvody k domněnce, že se jedná o dítě, byla považována za dítě a mohla tak získat okamžitý přístup k ochraně, podpoře a pomoci v souladu s články 12 a 13.

Článek 12

Pomoc a podpora určené dětským obětem obchodování s lidmi

1. Opatření na pomoc a podporu uvedená v tomto článku se uplatňují spolu s ustanoveními podle článku 9.
2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby po provedení individuálního posouzení zvláštní situace jednotlivých dětských obětí a při řádném zohlednění jejich názorů, potřeb a připomínek byla přijata zvláštní opatření, která mají dětským obětem obchodování s lidmi krátkodobě i dlouhodobě pomoci a podpořit je při jejich fyzickém a psychosociálním zotavování.
3. Pokud se rodina dětské oběti obchodování s lidmi nachází na území členského státu, přijme každý dotčený členský stát v případech, kdy je to vhodné a možné, opatření na poskytnutí pomoci a podpory určených dané rodině. Ve vztahu k této rodině uplatní každý dotčený členský stát v případech, kdy je to vhodné a možné, zejména článek 4 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV.

**Ochrana dětských obětí obchodování s lidmi
při vyšetřování a trestním řízení**

1. Opatření na ochranu uvedená v tomto článku se uplatňují spolu s ustanoveními podle článku 10.
2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby při vyšetřování a trestním řízení, v souladu s úlohou oběti v příslušném justičním systému, soudní orgány při vyšetřování a trestním řízení určily zvláštního zástupce dětské oběti obchodování s lidmi, a to v souladu s úlohou oběti v příslušném justičním systému.
3. Aniž jsou dotčena práva obhajoby, každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby při vyšetřování kteréhokoli z trestných činů uvedených v článcích 1 a 2:
 - a) výsledky dětských obětí proběhly bez zbytečného prodlení poté, co byly skutečnosti oznámeny příslušným orgánům;
 - b) výsledky dětských obětí v případě potřeby proběhly v prostorách určených nebo upravených k tomuto účelu;
 - c) v případě nutnosti byly výsledky dětských obětí prováděny odborníky vyškolenými k tomuto účelu nebo jejich prostřednictvím;
 - d) v případě potřeby a pokud je to možné, vedly všechny výsledky dětských obětí tytéž osoby;
 - e) počet výsledků byl co nejnižší a aby výsledky byly prováděny pouze, pokud je to [naprosto]¹ nezbytné pro účely trestního řízení;

¹ S výhradou konzultace Rady Evropy ohledně anglického znění podepsaného smluvními stranami (CETS č. 201 čl. 35 odst. 1 písm. e))

- f) dětská oběť mohla být doprovázena svým právním zástupcem nebo případně dospělou osobou podle svého výběru, pokud nebylo v souvislosti s touto osobou přijato odůvodněné rozhodnutí v opačném smyslu.
4. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby při vyšetřování kteréhokoli z trestných činů uvedených v člancích 1 až 2 mohly být všechny výsledky dětských obětí nebo případně dítěte, které vystupuje jako svědek, zaznamenány na video a aby tyto videozáznamy mohly být v souladu s pravidly vnitrostátního práva daného státu při soudním řízení přijímány jako důkazy.
5. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby při trestním řízení v souvislosti s kterýmkoli z trestných činů uvedených v člancích 1 až 2 mohla být dětská oběť v soudní síni vyslechnuta, aniž by byla fyzicky přítomna, především s využitím vhodných komunikačních technologií.

Článek 14

Prevence

1. Každý členský stát usiluje o to, aby snížil poptávku podporující všechny formy vykořisťování spojené s obchodováním s lidmi.
2. Každý členský stát – případně ve spolupráci s organizacemi občanské společnosti – přijme vhodná opatření, jako jsou informační a osvětové kampaně, výzkumné a vzdělávací programy, zaměřená na zvyšování informovanosti a snižování rizika, že se lidé, zejména děti, stanou oběťmi obchodování s lidmi.
3. Každý členský stát podporuje pravidelnou odbornou přípravu státních zaměstnanců, včetně policistů v přímém výkonu služby, kteří se pravděpodobně dostanou do styku s oběťmi a potenciálními oběťmi, která těmto pracovníkům umožní určovat oběti a potenciální oběti a jednat s nimi.

4. Aniž je dotčeno právo Společenství, každý členský stát zváží, zda přijme opatření, jejichž cílem je trestně stíhat využívání služeb, které jsou předmětem vykořisťování podle článku 1, s vědomím, že dotčená osoba je obětí trestného činu podle článku 1.

Článek 15

Národní zpravodajové nebo rovnocenné mechanismy

Členské státy přijmou opatření nezbytná k tomu, aby ustanovily národní zpravodaje nebo rovnocenné mechanismy. Mezi úkoly těchto mechanismů patří posuzování trendů v obchodování s lidmi, měření výsledků opatření na boj proti němu a poskytování zpráv.

[Článek 16]

Místní působnost

Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje i na Gibraltar.^{1]}

Článek 17

Zrušení rámcového rozhodnutí 2002/629/SVV

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV o boji proti obchodování s lidmi se zrušuje.

¹ S výhradou potvrzení ze strany ES a UK.

Provedení

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím do [30 měsíců od jeho přijetí].
2. Do [dvou let od přijetí tohoto rámcového rozhodnutí] sdělí členské státy generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění ustanovení, kterými se do jejich vnitrostátního práva přenášejí povinnosti vyplývající z tohoto rámcového rozhodnutí. Na základě zprávy s těmito údaji a písemné zprávy předložené Komisí prověří Rada nejpozději do [čtyř let od přijetí tohoto rámcového rozhodnutí], do jaké míry členské státy přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.

Článek 19

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne

Za Radu

předseda nebo předsedkyně
